

Això és un escull a l'hora d'aconseguir un moviment prou ferm i disciplinat com el dels Blancs per treure el màxim partit de la força blava. Però ara, que tenen la solució, se'ls gira un problema que els donarà per a centenars de tertúlies més: aquí venim a guanyar o a participar?

Cluj: la ciutat romanesa de Champions

Com jo, segur que molts de vosaltres vau sentir a parlar per primera vegada de Cluj perquè fa quatre dies l'equip d'aquesta ciutat es va classificar per a la Champions per primer cop en la seva història. És una ciutat romanesa, cinc vegades més gran que Granollers. Aquest passat dilluns, a Cluj van viure la vostra festa. En Ferran hi va sovint per feina i aquest passat dilluns, mentre sopava, després de pensar que a Granollers ja és festa es va posar a plorar. Ell és Blau. Però és igual del color que sigui. El que us vull dir és que: alerta! Que això és molt seriós. A Berga, diuen que per Patum tot els berguedans senten el tabal que marca l'inici de festa allà on siguin del planeta. A vosaltres, granollerins, ja us està passant el mateix. Us agrada?

300 plats i una olla

El concurs de cuina de peix blau i bacallà ja ha passat a la història. Amb els plats que s'hi han presentat en l'edició d'aquest any, superen els 300. I l'olla surt amb el ritual de sempre, amb tres gralles i tres tonades.

I just can't get enough

En Carlos és de l'Agrupació Excursionista de Granollers. Fa poc més d'una setmana es va trencar la tibia i el peroné a Itàlia, fent escalada i els seus amics, l'han plantat al mig de la Porxada ajagut en un sofà. No volen que es perdi la nit blava. La gent s'hi fa *selfies* i en Carlos, com a bon professional, fa ganyotes. Els amics d'en Carlos saben el que fan. Els meus amics Blaus, encara no ho sé. Com no m'aviseu l'any vinent per a la nit Blava, us mato! Perquè com diu la cançó de Depeche Mode que va sonar a la festa: no en tinc pas prou!

Eloi Vila.

On i quan podreu trobar el relat?

El relat es penjarà a www.blancsiblaus.cat els dies 25, 30 i 31 d'agost i 1 de setembre, a partir de les 17 h

També trobareu el mateixos dies en suport paper al vestíbul de l'Ajuntament, a la Plaça de la Porxada

El relat de la Festa Major

Edita: Comissió de la Festa Major
Copyright del text: Eloi Vila
Composició i distribució: Copy Portalet
Nombre d'exemplars: 3.200
Difusió gratuïta
Més informació a www.blancsiblaus.cat

EL RELAT DE LA FESTA MAJOR

PER ELOI VILA

Capítol 2: Blavitoxines mix

Blavitoxines mix

Sempre podré explicar que dec ser de les poques persones que recorden perfectament els dos cops que l'han batejat. Del primer ja fa quasi 30 anys. Jo en tenia 12 i l'aleshores mossèn de Palautordera en deuria tenir uns quants més dels que jo tinc ara. Del segon, fa poques hores, aquesta passada nit, pels carrers de Granollers. Qui m'havia de dir fa tot just 24 hores –escric aquest relat quan tot just clareja i el dissabte de Festa Major s'aixeca–, que me n'aniria a dormir rebatejat i amb uns nivells de blavitoxina extrems.

El primer selfie del dia

L'espetec de la tronada em desperta de cop. N'agafo el responsable i ens fem un *selfie*. Avui en dia, si no fas *selfies* no ets ningú. I fem ganyotes. Un *selfie* sense ganyotes tampoc és un *selfie*. Jo trec la llengua i en Paco Cruz infla les galtes. La seva cara sembla un petard sense petar. Ell m'adverteix: això, demà, encara serà més fort. Collons!, penso. Però m'agrada. Perquè els petards tenen un punt valencià que m'atrau. Com els Blaus, que a l'hora de fer festa, em sembleu més valencians que catalans. Genial.

Amanseu-los, si us plau

L'Eric i l'Aidan són bessons i fan anar de cul als seus pares. Tenen poc més d'un any i ja participen de la festa amb d'altres menuts granollerins en una de les sales del Gra. Els seus pares, la Mònica i en Javi, els hi han dut de bon matí amb un objectiu: que els massatges infantils els calmin una mica. Però el fracàs és absolut. L'Eric i l'Aidan no paren ni un segon i els seus pares, desesperats, corren darrera seu cercant l'impossible. Que s'estirin per acaronar-los. Jo me'ls miro des d'un racó de la sala, satisfet i preocupat.

Sé que aquesta etapa de pare estressat ja l'he cremat. Però me'n vénen d'altres. L'adolescència. Algú m'ajuda?

El petó de la victòria

Glenn McDuffie va morir en una residència d'avis de Dallas, als Estats Units, fa mig any. Tenia 86 anys. És probable que molts de vosaltres no el conegueu, però en Glenn era un *marine* americà que va protagonitzar el que s'ha convertit en una de les icones del fotoperiodisme del segle XX. En Glenn acabava d'arribar a Nova York de la guerra. De la Segona Guerra Mundial. En Glenn, només desitjava una cosa: veure la seva estimada. Però enmig de la rebuda popular per celebrar la victòria de les forces aliades, en Glenn es va trobar l'Edith Shain, una infermera que estava tant contenta com ell. Sense rumiar res, que és com es fan aquetes coses, en Glenn va besar l'Edith. La fotografia la va fer Alfred Eisenstaedt que va immortalitzar un moment per a la història. Era el 14 d'agost de l'any 1945 a la plaça de Times Square de Nova York. Els que no sabeu del que us parlo, només heu de fer un "googlessu" (si aquesta paraula està acceptada, feu-m'ho saber. El meu correu electrònic és eloivila@hotmail.com).

Avui he viscut una història que em recorda a la d'en Glenn i la Shain. És blanca, però us l'explicaré, encara que avui sigui el meu dia blau. Són les 19.58 de la tarda i milers de granollerins són a la carretera. Els blancs acaben de guanyar la primera estirada de la corda. Encara no tenen el triomf al sac, però l'eufòria es desborda. I el Kenny i la Mireia es fan un petó tan intens com el de d'en Glenn i la Shain. La foto és preciosa, us ho asseguro: La té en Pere Cornellàs, demaneu-li.

A la merda la família perfecta!

En temps en què les famílies han de ser perfectes, els Blaus organitzen una activitat molt *freak*. Consisteix en què les famílies competeixen per ser la família més forta de la ciutat.

El relat de Festa Major

Per catorzè any, convidem un autor perquè posi sobre el paper les impressions i les sensacions que li provoca la Festa Major de Blancs i Blaus. Al web hi trobareu els relats dels anys anteriors signats per Empar Moliner, Matthew Tree, Toni Sala, Carles Capdevila i Eva Piquer, Laila Karrouch, Xavier Moret, Albert Sánchez Piñol, Gemma Lienas, Màrius Serra, Joan Solé i Amigó, Vincenç Villatoro, Juanjo Sáez i Gemma Ruiz. Aquest 2014 el relat recau en el periodista, guionista i escriptor Eloi Vila.

L'Eloi Vila Escarré (Sant Esteve de Palautordera, 1972) és periodista, escriptor i guionista de programes de televisió.

Com a periodista va començar a treballar a *El 9 Nou* del Vallès Oriental, primer com a corresponsal del Baix Montseny i després com a redactor de la secció de Notícies i Cap d'Esports. També l'hem vist als programes Catalunya Avui

Però no us enganyeu, això no és com veure el cap de família fent d'Iñaki Perurena aixecant un bloc de ferro de 300 quilos. Aquí els pares s'ho *curren*. Han d'arrossegar la resta de la família, que és damunt un palet de fusta, trencar una síndria amb el cap i rebre impactes de tomàquet per part del seus fills a la cara. Però això que sembla tan *freak* s'acosta molt a la realitat. O és que a Granollers no teniu fills que li fotrien un tomàquet als morros del seu pare?

Si Carlos Kleiber aixequés el cap

Li caurien els pebrots a terra. Però d'alegria. Estic convençut que si hagués vist la Royal Blauharmonic Orchestra dels Blaus, hagués sortit a dirigir. I sorprès, sense partitura, ni res, s'hauria adonat que l'orquestra canviaria el ritme quan ell manés un altre compàs. De tota manera, segur que el que més l'hauria sorprès és que la carretera, que seria el carrer principal de qualsevol ciutat europea, s'omplís de gent aplaudint l'estil d'un director que tothom creuria anònim sent el millor director d'orquestra de la història. O potser se sorprendria més que algú, en aquest magnífic país, s'hagués convençut que ja era hora de treure la música al carrer. O no?

La Champions

Arribo tard a l'estirada de corda. Ja l'havia vist fa anys però, tot i així, em quedo de pedra. Sento que m'han canviat la festa. Que a la carretera hi ha menys alegria i més tensió. Final de Champions. Una final repartida. La infantil fa anys que la guanyen els Blaus i la d'adults, els Blancs. Ahir, també, tot i l'amenaça blava inicial en forma de Haka All black. El que no m'hauria imaginat mai és que una estirada de corda donaria per a una tertúlia postpartit. I descobreixo que no dóna per a una tertúlia sinó per a llargues discussions blaves, amb una mateixa pregunta: com és que sempre guanyen els Blancs? Us puc anunciar que crec que, després de centenars de respostes diferents i errònies, vistos els resultats, els Blaus tenen la solució: són massa gent. Un equip d'investigació blau s'ha dedicat a estudiar el cas i creu que a la banda blava de la

(TVE- Catalunya), El Club (TV3), Alexandria (Canal 33), Arqueòlogo por un día (Canal Historia) i actualment és guionista del programa "El Convidat", de TV3, presentat per Albert Om.

Col·laborador habitual a diferents mitjans de comunicació, com TVE, Catalunya Ràdio i RAC1, també està vinculat a la UOC, adaptant continguts acadèmics a formats televisius.

Com escriptor ha escrit dues novel·les: L'Any del Senyor (2009) i Una paraula de més (2011). L'any 2012 va publicar "Cartes des del front", un llibre que recuperava diferents històries humanes de la Guerra Civil.

De ben segur que en aquesta Festa Major de Blancs i Blaus, l'Eloi trobarà un bon guió per escriure un gran relat.